

Arrest

**nr. 66 059 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 2 mei 2002 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. Op 7 mei 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 juni 2002 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 9 december 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.5. Verzoeker ging hiertegen in beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 5 januari 2006, maar keerde begin september 2006 zelf terug naar Tsjetsjenië.

1.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde bij arrest van 27 mei 2010 de uitdrukkelijke afstand van geding vast (RvV 27 mei 2010, nr. 43.965).

1.7. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen eind maart 2010 opnieuw toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 juni 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 26 mei 2011 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 27 mei 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, diende op 2 mei 2002 een eerste asielaanvraag in in België omdat u in Tsjetsjenië, net als de rest van uw gezin, problemen kende omwille van uw oudste broer, I.(...) D.(...) (O.V. 5.059.086), die destijds deel uitmaakte van de Nationale garde onder president M.(...). Op 9 december 2005 nam ik dienaangaande een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 5 januari 2006, maar keerde begin september 2006 zelf naar Tsjetsjenië terug omdat uw moeder alleen achterbleef na de verdwijning van uw broer, Y.(...) D.(...). U trok bij haar in zonder u echter op dit adres te registreren en zorgde voor haar. Op 6 april 2007 werd uw broer Y.(...), die in de gevangenis van Tsjernokozovo bleek vast te zitten, vrijgekocht door een familielid. Kort daarna ging hij elders wonen en sindsdien heeft u zelf geen contact meer met hem gehad. Lange tijd kende u geen problemen, maar in 2010 werd u opnieuw lastiggevallen. Begin januari 2010 huwde u op traditionele wijze met I.(...) D.(...). Op 27 januari 2010 liet u dit huwelijk ook officieel registreren bij de burgerlijke stand van het Lenindistrict in Grozny. Op 23 maart 2010 vielen gemaskerde mannen het appartement van uw moeder binnen, op zoek naar u. Ze sloegen uw vrouw en wilden u meenemen omdat u uw broer I.(...) destijds geholpen had toen hij voor M.(...) werkte. Maar u kon ontsnappen via het balkon en vluchtte naar uw neef, die eveneens in Grozny woonde. Uw belagers schoten u echter achterna en raakten daarbij uw buurjongen, T.(...) genaamd, die enkele dagen later aan zijn verwondingen overleed. Zelf kwam u er met de schrik vanaf en nog diezelfde dag verliet u Tsjetsjenië. Vanuit Grozny reisde u met de auto naar Nazran, waar u in de laadruimte stapte van een vrachtwagen, die u naar Brest (in Belarus) bracht. Daar stapte u over in de laadruimte van een andere vrachtwagen, waarmee u tot in Duitsland reisde. Vanuit Duitsland kwam u vervolgens met een wagen naar België, dat u eind maart 2010 bereikte. Pas op 8 juni 2010 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw vertrek werd er op het adres van uw moeder een convocaties voor u bezorgd om u aan te melden bij het parket. Omdat u niet op deze oproeping inging, werd uw moeder kort daarna door de autoriteiten uit haar appartement gezet, dat vervolgens, net als dat van uw broer, verzegeld werd. Daarom kwam ze in de loop van 2010 eveneens naar België.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omwille van uw broer I.(...) D.(...), die destijds voor M.(...) werkte. Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u na uw terugkeer naar Tsjetsjenië verklaarde gekend te hebben. U legde wel een convocaties voor door middel waarvan u opgeroepen werd om u als verdachte aan te bieden bij het parket (CGVS, p. 19). Er moet echter op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van deze convocaties alsook dat u over deze oproeping onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen. Zo bevat de convocaties geen

uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek en vermeldt ze niet in het kader van welke zaak u zich diende aan te bieden. Ook elke informatie aangaande de afleveringswijze ervan ontbreekt. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Hier moet tot slot nog aan toegevoegd worden dat u zich opmerkelijk genoeg niet eens kon herinneren in welke maand u zich bij het parket diende aan te melden en u niet wist waarom u dit moest doen (CGVS, p. 19). Verder verklaarde u dat u in september 2006 naar Tsjetsjenië was teruggekeerd omwille van de verdwijning van uw broer Y.(...) D.(...). Hierdoor bleef uw zieke moeder immers alleen achter (CGVS, p. 3). Later bleek dat uw broer zich in de gevangenis van Tsjernokozovo bevond en op 6 april 2007 werd hij door uw neef I.(...) vrijgekocht (CGVS, p. 7-8). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document aanreiken waaruit blijkt dat uw broer Y.(...) daadwerkelijk in 2006 verdween en vervolgens vastgehouden en later vrijgekocht werd. Daarnaast haalde u aan dat u zelf sinds 2002 officieel gezocht werd wegens verzet aan de overheden en de autoriteiten om die reden op 23 maart 2010 het appartement van uw moeder binnenvielen (CGVS, p. 9). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal echter geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Voorts vermeldde u dat bij de inval op 23 maart 2010 een schietpartij ontstond omdat u op de vlucht sloeg. Hierbij begonnen de invallers in uw richting te schieten en werd niet u maar uw buurman T.(...) geraakt, die uiteindelijk aan zijn verwondingen overleed (CGVS, p. 17-18). Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven. Tijdens diezelfde inval verloor uw moeder het bewustzijn (CGVS, p. 17-18), waarna ze in het ziekenhuis werd opgenomen (Verklaring DVZ nr. 36). U kon het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel medisch attest overmaken dat deze verklaringen ondersteunt. In ditzelfde kader moet bovendien gewezen worden op een belangrijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Zo gaf u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat uw moeder als gevolg van de inval in het ziekenhuis werd opgenomen (Verklaring DVZ nr. 36). Toen u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd wat er na de inval met uw moeder gebeurd was en of ze naar de dokter of het ziekenhuis gegaan was, antwoordde u echter dat u het haar niet gevraagd had (CGVS, p. 18). Toen u later met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, reageerde u dat u niet gezegd had dat ze in het ziekenhuis opgenomen werd, maar u waarschijnlijk gezegd had dat ze naar het ziekenhuis geweest was en u niet wist hoe lang ze daar verbleven had. U vervolgde dat de arts meestal aan huis kwam en jullie haar zelf nooit naar het ziekenhuis gebracht hadden, maar iemand van jullie familie wel. Verder voerde u aan dat men u tijdens uw vorige interview (d.i. bij DVZ) waarschijnlijk verkeerd begrepen had of er verkeerde notities gemaakt werden. U herhaalde nog dat u niet wist of uw moeder na de inval naar het ziekenhuis geweest was en wees erop dat u reeds gezegd had dat uw moeder voor deze inval al 6 jaar ziek was en ze omwille van haar ziekte vaak naar het ziekenhuis gebracht werd, maar er nooit in opgenomen werd (CGVS, p. 21). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, te meer omdat uw argumentatie zelf eveneens tegenstrijdig is. Tot slot stelde u dat de autoriteiten het appartement van uw moeder daarna nogmaals binnenvielen omdat u zich niet had aangeboden bij het parket. Om diezelfde reden werd ze vervolgens officieel uit haar appartement gezet, dat net als het appartement van uw broer verzegeld werd (CGVS, p. 18-19 en 21-22). Ook deze beweringen kon u niet hard maken. Door het gebrek aan tastbare bewijzen met betrekking tot de door u aangehaalde problemen en de bovenvermelde tegenstrijdigheid wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Daarnaast moet erop gewezen worden dat u onaannemelijk vaag bleef omtrent een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u onaannemelijk weinig informatie verschaffen over de verdwijning van uw broer, die nochtans de aanleiding vormde voor uw terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 3). U wist bijvoorbeeld niet door wie uw broer meegenomen werd (CGVS, p. 5) noch of hij ook daadwerkelijk veroordeeld werd voor terrorisme alvorens hij in de gevangenis belandde (CGVS, p. 8). U had verder geen idee voor hoeveel geld hij later vrijgekocht werd (CGVS, p. 7) alsook of hij verwondingen had toen hij na zijn vrijlating naar huis terugkeerde (CGVS, p. 21). U kon tot slot evenmin zeggen waar hij na zijn vrijlating naartoe ging (CGVS, p. 8). U wierp wel op dat u geen contact meer met hem gehad had (CGVS, p. 8). Niettemin kon echter redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte was, aangezien u uw broer na zijn vrijlating nog gezien had (CGVS, p. 21) en u vertelde dat uw broer wel contact onderhield met uw moeder (CGVS, p. 8), bij wie u tot maart 2010 verbleef (CGVS, p. 4 en 17). Ook met betrekking tot de inval in het appartement van uw moeder op 23 maart 2010 bleef u betrekkelijk vaag. Zo wist u in de eerste plaats niet wie precies het appartement binnenviel (CGVS, p. 17). U had verder geen idee welke verwondingen uw vrouw overhield aan de slagen die ze tijdens deze inval moest incasseren noch of ze later een dokter of een ziekenhuis bezocht (CGVS, p. 18). U had een week voor uw interview bij het Commissariaat-generaal nochtans telefonisch contact met haar gehad (CGVS, p. 11). Tot slot legde u tevens vage verklaringen af over de schietpartij die ontstaan was omdat u op de vlucht sloeg en waardoor uw buurman T.(...) om het leven kwam. U kon namelijk niet eens de familienaam van T.(...) geven en wist evenmin waar hij geraakt werd en welke verwondingen hij daardoor precies opliep (CGVS, p. 18). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu echter niet het geval was. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Voorts dient vastgesteld te worden dat u zich overeenkomstig uw verklaringen reeds sinds eind maart 2010 op Belgisch grondgebied bevond (CGVS, p. 16), maar u pas op 8 juni 2010, met andere woorden ruim twee maanden na uw aankomst in België, een asielaanvraag indiende bij de

Belgische autoriteiten. U voerde wel aan dat u reeds de dag na uw aankomst in België asiel had aangevraagd, maar uw asielaanvraag niet aanvaard werd omdat u reeds eerder in België was geweest. Uw advocaat zou vervolgens bepaalde documenten hebben verzorgd om uw asielaanvraag toch in orde te krijgen (CGVS, p. 16). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens kon aangeven voor welke documenten uw advocaat precies gezorgd zou hebben (CGVS, p. 16). Ook uw advocaat zelf, die na het gehoor nog 5 werkdagen de tijd kreeg om eventuele opmerkingen aan het Commissariaat-generaal over te maken, heeft hiervan nooit melding gemaakt. Bijgevolg dient uw asielaanvraag als laattijdig te worden beschouwd, wat op zijn beurt afbreuk doet aan de ernst van de door u verklaarde vrees en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aantast. Verder is het weinig aannemelijk dat u anno 2010 nog problemen zou kennen omdat u tussen 1994 en 1995 logistieke hulp geboden had aan uw oudste broer, I.(...) D.(...), die meestreed tijdens de eerste Tsjetsjeense Oorlog (d.i.1994-1996), waarna hij vervolgens tot 1999 bij de garde van M.(...) werkte (CGVS, p. 6-7 en 19). Te meer omdat uw broer Tsjetsjenië zelf reeds in 2002 verliet (CGVS, p. 10). U kon tot slot niet aannemelijk maken waarom gemaskerde mannen op 23 maart 2010 het appartement van uw moeder binnenvielen op zoek naar u. U verklaarde immers dat u voor uw vertrek uit Tsjetsjenië in 2002 een vaste registratie had op het adres Gapur Achrievstraat 26 te Grozny, maar daarnaast een tijdelijke registratie bezat op het adres van het appartement van uw moeder. Toen u in 2006 naar Tsjetsjenië terugkeerde verbleef u in het appartement van uw moeder, maar liet u zich op dit adres niet opnieuw registreren omdat dit te gevaarlijk was. Uw hoofdregistratie, meer bepaald in de Gapur Achrievstraat, bestond echter nog steeds (CGVS, p. 4-5). Aangezien u stelde dat niemand op de hoogte was van uw terugkeer naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 4) en bijgevolg van het feit dat u in het appartement van uw moeder verbleef, konden uw autoriteiten evenmin uw verblijfplaats kennen. U voerde wel aan dat u een fout gemaakt had door uw huwelijk in januari 2010 officieel te laten registreren bij de burgerlijke stand (CGVS, p. 9 en 10) en de burgerlijke stand uw gegevens aan de politie zou hebben doorgegeven (CGVS, p. 20). Er moet echter op gewezen worden dat u voor het opmaken van de officiële huwelijksakte enkel uw naam, voornaam, patroniem en vast registratieadres moest doorgeven (CGVS, p. 13-14). Derhalve konden de autoriteiten door de registratie van uw huwelijk geen weet hebben van uw werkelijke verblijfplaats. Toen u hierop gewezen werd, kon u zelf trouwens geen verklaring geven voor het feit dat de politie wist waar u verbleef (CGVS, p. 19-20). In dit kader dient bovendien opgemerkt te worden dat uw gedrag niet overeenstemt met de door u verklaarde vrees. Zo gaf u aan dat u reeds sinds 2002 officieel gezocht werd in Tsjetsjenië (CGVS, p. 9), maar keerde u in 2006 desalniettemin terug. Voorts stelde u dat u zich na uw terugkeer niet meer registreerde op het adres van uw moeders appartement omdat dit te gevaarlijk was (CGVS, p. 4). Desondanks begaf u zich in januari 2010 wel naar de burgerlijke stand om er uw huwelijk te laten registreren omdat u wilde dat uw vrouw uw familienaam droeg (CGVS, p. 13-14). In ditzelfde kader dient eveneens vastgesteld te worden dat het zeer opmerkelijk is dat u na de registratie van uw huwelijk bij de burgerlijke stand als een vrij man naar het appartement van uw moeder kon terugkeren. U zei immers dat medewerkers van de burgerlijke stand verplicht zijn om iemands gegevens aan de politie door te geven indien de persoon in kwestie officieel gezocht wordt (CGVS, p. 20). Toen u vervolgens gevraagd werd waarom de burgerlijke stand niet onmiddellijk de politie belde, maar u gewoon liet gaan, repliceerde u dat niemand bij de burgerlijke stand u kon aanhouden aangezien het een vrouw was die daar werkte. Toen u tot slot gevraagd werd waarom deze medewerkster dan niet onmiddellijk de politie had opgebeld, zei u enkel dat u dit niet wist (CGVS, p. 20). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold. Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middelonderdeel *“aangaande het statuut van vluchteling”* voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt vooreerst wat het gebrek aan bewijs betreft, dat niet alle problemen kunnen aangetoond worden met schriftelijke bewijsstukken. Hij benadrukt dat hij een coherent en geloofwaardig relaas heeft gebracht, zodat zijn verklaringen voldoende zijn. Verzoeker heeft wel een convocatie kunnen neerleggen, doch het Commissariaat-generaal twijfelt aan de authenticiteit daarvan. Hierop antwoordt verzoeker door te stellen dat dit slechts beweringen betreffen. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Ten tweede verduidelijkt verzoeker naar aanleiding van de vastgestelde tegenstrijdigheid dat het eerder om een misverstand in plaats van een tegenstrijdigheid gaat. Verzoeker verklaart dat hij niet wist of zijn moeder na de inval werd opgenomen in het ziekenhuis en ook niet wist dat zijn moeder reeds zes jaar ziek was waardoor zij vaak naar het ziekenhuis diende te gaan. Hij ontkent de vaagheid van zijn verklaringen en beweert getracht te hebben op directe wijze antwoord te geven op de aan hem gestelde vragen. Het feit dat verzoeker geen antwoord kon geven op de vragen betekent niet dat zijn asielverhaal niet waarachtig zou zijn. Met betrekking tot de laattijdigheid van zijn asielaanvraag stelt verzoeker dat hij zich onmiddellijk aanmeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat zijn aanvraag hem geweigerd werd, aangezien zijn eerste asielaanvraag nog steeds hangende was op het niveau van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker deed dan afstand van deze aanvraag omdat deze wellicht toch onontvankelijk zou bevonden zijn omwille van de laattijdigheid van de indiening van het beroep. De hele fase van afstand van het geding nam tijd in beslag zodat verzoeker slechts in juni 2010 de mogelijkheid had om opnieuw asiel aan te vragen. Tenslotte bevestigt verzoeker aangaande zijn actuele vrees dat gemaskerde mannen op 23 maart 2010 het appartement van zijn moeder binnenvielen, dat hij officieel geregistreerd stond op een ander adres en dat hij in januari 2010 zijn huwelijk officieel had laten registreren. Hij deelt ook mee dat hij het exacte antwoord dient schuldig te blijven op de vraag hoe de autoriteiten hebben vernomen dat hij in realiteit bij zijn moeder verbleef.

In een tweede middelonderdeel *“aangaande het statuut van subsidiaire bescherming”* voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal toegeeft dat er nog een risico op ernstige schade aanwezig is, waardoor hem de status van subsidiair beschermde zou moeten toegekend worden, aangezien het risico aanwezig is.

2.2. De bestreden beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat de complexe situatie in Tsjetsjenië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. Verzoeker slaagt er volgens de commissaris-generaal niet in zijn asielrelaas aannemelijk te maken aangezien hij geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen van zijn beweerde problemen. Aan de authenticiteit van de voorgelegde convocatie wordt immers ernstig getwijfeld en verzoekers verklaringen in verband met deze convocatie zijn weinig overtuigend. Daarnaast legt verzoeker geen enkel bewijs neer van de detentie van zijn broer en het feit dat hijzelf sedert 2002 officieel werd gezocht. Ook de inval in het appartement van zijn moeder op 23 maart 2010 kon verzoeker met geen enkel stuk staven. Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de ziekenhuisopname van zijn moeder na deze inval. Ook de tweede inval in het appartement van zijn moeder en de uitzetting uit haar appartement kon verzoeker niet staven. In de bestreden beslissing wordt vervolgens opgemerkt dat verzoeker onaannemelijk vaag bleef over bepaalde aspecten van zijn relaas zoals de verdwijning van zijn broer, de inval in het appartement van zijn moeder en de schietpartij waarbij zijn buurman T. om het leven kwam. Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker zich sedert eind maart 2010 op Belgisch grondgebied bevond, doch slechts op 8 juni 2010 een asielaanvraag indiende en verzoeker hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. Het wordt tevens weinig aannemelijk geacht dat verzoeker anno 2010 nog problemen zou kennen omwille van logistieke steun aan zijn broer in de periode 1994-1995. Tenslotte kan verzoeker niet aannemelijk maken waarom gemaskerde mannen op 23 maart 2010 het appartement van zijn moeder binnenvielen op zoek naar hem, vermits niemand op de hoogte was van zijn terugkeer naar Tsjetsjenië. Ook de registratie van het huwelijk vermag niet te verklaren hoe de politie zijn verblijfplaats achterhaalde aangezien hierbij enkel sprake was van zijn officiële adres. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besloten dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. Verzoekers bewering dat hij een coherent relaas heeft gebracht en hij een convocatie heeft neergelegd waardoor hem het voordeel van de twijfel zou moeten worden toegekend, wordt ontkracht door de gegevens van het administratief dossier. Vooreerst blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de vraag of zijn moeder in het ziekenhuis was geweest na de inval van 23 maart 2010. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder als gevolg van de inval in het ziekenhuis werd opgenomen (stuk 9, verklaring DVZ 11/06/2010, nr. 36) terwijl hij bij het Commissariaat-generaal aangaf dat hij niet gevraagd had aan zijn moeder of ze naar de dokter of het ziekenhuis is gegaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 18). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, ontkende verzoeker dat hij gezegd had dat ze in het ziekenhuis opgenomen werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 21). In het kader van onderhavig beroep reduceert verzoeker de tegenstrijdigheid tot een louter misverstand en beweert hij dat hij van bepaalde gegevens niet op de hoogte was, wat natuurlijk niet van aard is om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

2.4. Vervolgens kan aan de door verzoeker neergelegde convocatie (stuk 12, Documenten, Convocatie) door de Raad bewijswaarde worden ontzegd indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties biedt op het vlak van authenticiteit (cf. RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Er dient te worden vastgesteld dat de convocatie geen gegevens bevat over de uitreikinginstantie of de afleveringswijze en ze evenmin vermeldt in het kader van welke zaak verzoeker zich diende aan te bieden. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren (stuk 13, Landeninformatie, Antwoorddocument, Russische Federatie/Tsjetsjenië, valse documenten). Daarbij komt dat verzoekers verklaringen die dit document begeleiden geenszins overtuigen. Verzoeker kon zich immers niet herinneren in welke maand hij zich bij het parket diende aan te melden en waarom hij dit moest doen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 19). Verzoeker kan dus geenszins worden bijgetreden waar hij stelt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegestaan. Dit voordeel kan trouwens slechts worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat te dezen niet het geval is.

2.5. Er mag redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker blijft, blijkens een lectuur van het gehoorverslag, bijzonder vaag, zowel over de verdwijning van zijn broer, de inval in het appartement van zijn moeder als over de schietpartij die ontstaan was omdat verzoeker op de vlucht sloeg en waardoor de buurman om het leven kwam (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 17-23), terwijl deze gebeurtenissen de essentie uitmaken van zijn asielrelaas. Dit komt de geloofwaardigheid van het relaas niet ten goede. Zijn stelling dat hij naar beste vermogen getracht heeft op directe wijze te antwoorden op de vragen, kan niet worden bijgetreden omdat uit het gehoorverslag enkel zijn onwetendheid over cruciale gegevens uit zijn relaas blijkt.

2.6. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker verder toe dat hij niet weet hoe de autoriteiten hebben kunnen achterhalen dat hij werkelijk bij zijn moeder verbleef, terwijl hij officieel op een ander adres geregistreerd was. Nochtans mag van verzoeker worden verwacht dat hij – wellicht als enige – bij machte is om deze vreemde gang van zaken te verhelderen. De gedane vaststellingen zetten in elk geval de geloofwaardigheid van zijn relaas in ernstige mate op de helling.

2.7. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Verzoeker, die verklaarde België na zijn vertrek in 2006 opnieuw te zijn binnengekomen op 29 maart 2010 (stuk 9, Verklaring DVZ, punt 33), diende slechts op 8 juni 2010 zijn tweede asielaanvraag in. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaarde dat zijn asielaanvraag niet aanvaard werd en dat zijn advocaat hem bepaalde documenten heeft bezorgd om zijn asielaanvraag toch in orde te krijgen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 02/03/2011, p. 21). In voorliggend verzoekschrift voegt verzoeker hieraan toe dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem weigerde omdat zijn eerste asielaanvraag nog steeds hangende was op het niveau van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker maakt deze redenen voor zijn laattijdige asielaanvraag niet in het minst aannemelijk door met stukken te bewijzen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn tweede asielaanvraag zou hebben geweigerd. Er is de Raad overigens geen enkele bepaling bekend die verzoeker zou beletten om, indien hij dit zou wensen, een nieuwe asielaanvraag in te dienen terwijl

het beroep tegen zijn eerdere asielaanvraag nog hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De rechtvaardiging die verzoeker tracht aan te brengen voor zijn laattijdige asielaanvraag kan hoe dan ook niet worden aanvaard.

2.8. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich in wezen beperkt tot een herhaling van zijn verklaringen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.9. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt bovendien de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Er werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is waardoor niet kan worden aangenomen dat er zich in zijn hoofd bij terugkeer een risico, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, voor zou doen, zoals hij nochtans in zijn verzoekschrift beweert. Verzoeker brengt niets in tegen de beoordeling van de actuele situatie in Tsjetsjenië, die, blijkens de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet van die aard is dat er voor burgers een ernstige bedreiging van het leven of de persoon bestaat als gevolg van willekeurig geweld, waardoor er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden vastgesteld.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN